

Arrest

nr. 192 072 van 18 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag is op 6 januari 2015 onontvankelijk verklaard omdat verzoeker niet effectief op het aangegeven adres verbleef.

Op 9 februari 2015 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 19 maart 2015 wordt de aanvraag onvankelijk verklaard. Op 4 mei 2015 geeft de arts-adviseur een medisch advies. Op 13 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Op 4 juni 2015 wordt voormelde beslissing ter kennis gebracht aan verzoeker, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor twee jaar.

Op 14 juli 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 20 augustus 2015 geeft de arts-adviseur een medisch advies.

Op 26 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 september 2015. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 18 september 2017 bij arrest nr. 192 071 het beroep verwerpt.

Op 13 oktober 2015 wordt verzoeker aangetroffen tijdens een politiecontrole. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1): naam: S.

voornaam: G.

geboortedatum: (...)1991

nationaliteit: Mongolië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 04.06.2015 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van driejaar betekend.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

m Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 28.02.2015 en op 04.06.2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 09.10.2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 06.01.2015. Deze beslissing is op 28.01.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.02.2015 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 13.05.2015. Deze beslissing is op 04.06.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13 sexies). Ondanks dit inreisverbod en het tweede bevel om het grondgebied te verlaten , diende betrokkene op 14.07.2015 een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 26.08.2015. Deze beslissing is op 23.09.2015 aan betrokkene betekend

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader

van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Mongolië.

Op 04.06.2015 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 28.02.2015 en op 04.06.2015.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, S., G. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas"

Op 4 december 2015 wordt verzoeker vrijgesteld.

2. Ontvankelijkheid van het beroep

In zoverre de verzoeker de nietigverklaring vordert van de maatregel tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat tegen een dergelijke vrijheidsberovende maatregel overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De Raad is bijgevolg zonder rechtsmacht wat de beslissing tot vasthouding van 13 oktober 2015 betreft.

Het beroep is op dit punt onontvankelijk.

3. Onderzoek van het bevel om het grondgebied te verlaten

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"III. De Middelen

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3 en 6 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Mongolië.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming." (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginnels van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p102)

De bestreden beslissing vermeldt het volgende: 'Op 04.06.2015 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend'.

Dit gegeven wordt bovendien verschillende keren herhaald doorheen de bestreden beslissing.

Dit is flagrant onwaar!

Verwerende partij kreeg geen inreisverbod van drie jaar, doch wel van twee jaar, betekend.

Heeft men het dossier van verzoeker eigenlijk wel bekeken?! Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit zorgvuldig gebeurde!

Dat verzoeker bovendien ernstig ziek is. Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier kan afgeleid worden dat verwerende partij hier rekening mee heeft gehouden en een beslissing heeft genomen op basis van de juiste gegevens.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." (L.P. Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981.)

Dat de beroepstermijn van verzoeker nog lopende was, op het moment dat verzoeker opgepakt werd en in het gesloten centrum ondergebracht.

Hij mocht zijn ongegrondheidsbeslissing immers ontvangen op 23.09.2015.

Op het moment dat verzoeker opgepakt werd, was zijn beroepstermijn nog lopende.

Ondertussen diende verzoeker een beroep in.

Verzoeker is op de hoogte van het feit dat dit beroep niet schorsend is.

Desondanks is hij van mening dat, gezien de verregaande gevolgen, verzoeker in vrijheid dient te worden gesteld tijdens het verloop van de procedure.

Dat ook een eventuele repatriëring dan ook een schending zou uitmaken van art 6 van het EVRM, zie verder.

Indien de beslissing vernietigd wordt, wordt de aanvraag van verzoeker immers opnieuw ontvankelijk verklaard en zal verzoeker in het bezit gesteld worden van legaal verblijf.

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden en verzoeker op te pakken en een bevel te betekenen terwijl zijn beroepstermijn nog loopt.

Ten slotte schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

De bestreden beslissing motiveert immers op geen enkele wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is.

Men verwijst louter naar het feit dat verzoeker reeds eerder een bevel kreeg betekend om het grondgebied te verlaten.

Dit is echter onvoldoende!

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;
- indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;
- indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;
- indien betrokkene signaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;
- indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;
- indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;
- indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

- indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielpprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;
- indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. Verzoeker voldoet NIET aan het geheel van elementen, opgesomd in de lijst, integendeel zelfs.

Hij heeft in België nooit enige valse naam opgegeven.

Dat het adres van verzoeker bovendien gekend is en verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoeker heeft tot op heden een blanco strafregister.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende motiveren waarom verzoeker vastgehouden dient te worden

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen en stukken, met betrekking tot de beslissing.

III.2. Schending van art 3 EVRM

Verwerende partij stelt dat verzoeker weigert een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie.

Dat dit geenszins het geval is!

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker het leven dat hij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat!

Dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoeker doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen.

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Dat het dan ook echt van levensbelang is voor verzoeker dat het bevel vernietigd wordt en verzoeker vrijgelaten wordt.

Hij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat tijdens de gehele procedure nooit een grondig onderzoek ten gronde is gebeurd naar de aandoeningen van verzoeker en/of de mogelijkheid tot behandeling in Mongolië.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren naar Mongolië.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., 53-54; VAN GERVEN, W., l.c., 964.)

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition or expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat verwerende partij nu een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert en bijgevolg een actueel onderzoek dient te verrichten naar de situatie in het land van herkomst!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is. Dit is dan ook onaanvaardbaar!

III.3. Schending van art 6 van het EVRM

Verzoeker is in beroep gegaan tegen de beslissing dd. 25.08.2015 van verwerende partij aangaande zijn regularisatieaanvraag op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat dit beroep werd ingesteld door zijn raadsman.

Dat verwerende partij weet heeft van het feit dat verzoeker een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Verzoeker besliste beroep aan te tekenen.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wenst immers aanwezig te zijn gedurende de zitting bovendien zal hij in het bezit worden gesteld van een AI, indien de bestreden beslissing vernietigd wordt.

Dat verzoeker het recht heeft op deze zitting persoonlijk aanwezig te zijn.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces.

Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn op de zitting.

Dat hij het recht heeft om eerst een uitspraak hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM en dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: ‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.’

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren zeker gezien de gevolgen die dit beroep inhouden.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

“Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat “Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene”, aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond.”

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

IV. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel.

Hij kan nergens meer terecht in zijn land van herkomst, ook niet voor een tijdelijk verblijf.

Het leven van verzoeker is in gevaar, indien hij dient terug te keren! Dat de levensnoodzakelijke medische behandeling immers niet beschikbaar is in Mongolië! Indien de beslissing niet geschorst wordt, zal dit enorme problemen voor verzoeker teweeg brengen.

Een eventuele terugkeer naar Mongolië zou bovendien een flagrante schending uitmaken van art 3 en 6 van het EVRM!

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Het is zonder meer duidelijk dat zijn privéleven grondig verstoord dreigt te worden, en dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst temeer daar al zijn belangen zich hier bevinden en hij daar niets meer heeft en ook voor een tijdelijk verblijf er geen onderkomen meer ter beschikking heeft waar hij terecht kunnen.

Dat verzoeker in een mensonterende en levensbedreigende situatie zal terechtkomen, indien hij dient terug te keren.

Gelet op bovengangende redenen dient de beslissing van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geschorst te worden."

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet voor het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten en artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet voor de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing zijn tevens de feitelijke overwegingen te vinden. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder een geldig visum, dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 28 februari 2015 en op 4 juni 2015.

De verwerende partij motiveert verder dat de regularisatieaanvraag van 9 oktober 2014 met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard op 6 januari 2015; dat de tweede regularisatieaanvraag van 11 februari 2015 met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 13 mei 2015 en dat de derde regularisatieaanvraag van 14 juli 2015 onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 26 augustus 2015. Verzoeker werd tevens door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Verzoeker betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden omdat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een inreisverbod van drie jaar terwijl hem een inreisverbod van twee jaar werd betekend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat inderdaad wordt verwezen naar een inreisverbod van drie jaar. Evenwel onder de feitelijke motivering in de bestreden beslissing wordt er verwezen naar een inreisverbod van twee jaar waardoor de Raad hieruit kan afleiden dat de vermelding van een termijn van drie jaar berust op een materiële vergissing, hetgeen ook wordt bevestigd door de verwerende partij in de nota met opmerkingen. Bovendien is het inreisverbod definitief in het rechtsverkeer aanwezig zodat verzoekers kritiek over de verkeerde vermelding van de termijn in de beslissing zonder belang is.

Waar verzoeker betoogt dat hij ernstig ziek is en dat verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden, kan hij niet worden gevolgd nu in de bestreden beslissing is verwezen naar de drie regularisatieaanvragen, ingediend met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en waarin

een definitieve beslissing is genomen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker betoogt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden omdat de beroepstermijn van de derde beslissing betreffende de regularisatieaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog lopende was op het ogenblik van de bestreden beslissing. Hij heeft de ongegrondheidsbeslissing ontvangen op 23 september 2015.

De Raad stelt vast dat verzoeker tegen de beslissing van 26 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 juli 2015 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend op 23 oktober 2015. Verzoeker is vrijgesteld op 4 december 2015. De Raad heeft vervolgens het annulatieberoep tegen de beslissing van 26 augustus 2015 verworpen op bij arrest nr. 192 071. Bijgevolg heeft verzoeker thans geen belang meer bij zijn grief aangezien hij niet gerepatrieerd is en het annulatieberoep ondertussen verworpen is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang. De Raad merkt tevens op dat zolang een beslissing niet vernietigd is, de beslissing geacht wordt wettig te zijn (*privilège du préalable*) en de verwerende partij daarnaar mag verwijzen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoeker stelt dat er niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing waarom een vasthouding vereist zou zijn, herhaalt de Raad dat hij niet bevoegd is voor de vrijheidsberovende maatregel en dat de verzoeker zich dient te richten tot de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn woonplaats. Hetzelfde kan gesteld worden bij de grief van de verzoeker dat er niet grondig wordt gemotiveerd over het risico op onderduiken. Deze motivering is enkel te vinden bij de vrijheidsberovende maatregel en zal dus niet worden onderzocht door de Raad.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en verwijst naar zijn regularisatieaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hij meent dat er nooit een grondig onderzoek is gebeurd naar zijn aandoeningen en/of de mogelijkheid tot behandeling in Mongolië.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Met betrekking tot de aandoeningen van verzoeker blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in dit verband op 11 februari 2015 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 13 mei 2015 ongegrond werd verklaard. In het medisch advies van 4 mei 2015 werden de behandelingsmogelijkheden voor verzoeker in het land van herkomst, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid onderzocht. Met betrekking tot de latere aanvraag van 14 juli 2015 heeft de verwerende partij eveneens een beslissing genomen waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard op 26 augustus 2015. Het beroep tegen deze beslissing was nog hangende op het ogenblik van de bestreden beslissing. In deze beslissing van 26 augustus 2015, met advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 augustus 2015, worden de mogelijkheden van de bijkomende behandeling die aan verzoeker werden voorgeschreven, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid, verder onderzocht. Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat de situatie in het land van herkomst niet werd onderzocht. Waar verzoeker aanvoert dat de situatie moest worden onderzocht op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, wordt opgemerkt dat het *in casu* aan verzoeker vrij stond om, toen hem het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen om medische redenen, of om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen dit bevel en desgevallend medische argumenten aan te brengen. Dit is *in casu* niet gebeurd en ook bij huidige verzoekschrift brengt verzoeker geen medische attesten of andere bewijzen bij die zouden aantonen dat

verzoeker omwille van zijn medische toestand een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een verblijf in Mongolië.

De verwijzing van verzoeker naar de arresten van de Raad is niet dienstig. Niet alleen hebben arresten in het continentaal rechtssysteem geen precedentswaarde, tevens dient te worden aangestipt dat de feitelijke omstandigheden die hebben geleid tot de betrokken arresten geenszins te vergelijken waren met huidige zaak. In de vermelde arresten weerhield de arts-adviseur de aandoeningen enkel indien ze levensbedreigend waren terwijl *in casu* de arts-adviseur de aandoeningen van verzoeker als ernstig heeft beoordeeld en de behandelingsmogelijkheden in zijn land van herkomst heeft onderzocht. De arts-adviseur concludeerde dat verzoeker niet op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt en geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Mongolië.

Verzoeker brengt dus geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van zijn kritiek. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker brengt verder geen gegevens aan waaruit zou blijken dat de informatie feitelijk verkeerd is of dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te verwijzen naar de afgesloten medische regularisatieaanvragen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangenomen.

Verzoeker betoogt dat het rechtszekerheidsbeginsel wordt geschonden omdat de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel dient te worden onderzocht, nu zijn fysieke integriteit in gevaar komt indien hij moet terugkeren.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Verzoeker toont geen schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel nu de verwerende partij, alvorens hij de bestreden beslissing heeft genomen, de medische aanvragen van 11 februari 2015 en van 14 juli 2015 heeft beoordeeld en met betrekking tot verzoekers aandoeningen door de arts-geneesheer telkens de behandelingsmogelijkheden in zijn land van herkomst zijn onderzocht.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 JANUARI 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoeker aanvoert dat het beroep nog hangende was tegen de beslissing van 26 augustus 2015 houdende de ongegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat zolang deze beslissing niet vernietigd is, deze beslissing geacht wordt wettig te zijn (*privilège du préalable*) en de verwerende partij daarnaar mag verwijzen in de bestreden beslissing. Overigens is het annulatieberoep tegen voormelde beslissing verworpen door de Raad bij arrest nr. 192 071.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN